

særlig Grund til at søge at gøre det sandsynligt, at det er nok at staa i 8 Timer paa en Stige.

Jeg vil gerne sige her til Tilhængerne af 8 Timers Arbejdsdagen, at jeg tror rigtignok, det er det daarligste Tidspunkt, man har valgt til Indførelse af 8 Timers Arbejdsdagen. Historiens Vidnesbyrd gaar dog ud paa, at efter en saa ødelæggende Krig har det altid været en Regel, at der maatte arbejdes meget mere end før; at det netop nu skulde være Tidspunktet til at indskrænke Arbejdstiden, har jeg derfor lidt vanskeligt ved at forstaa. Jeg tror, at Socialdemokratiet gør en daarlig Gerning i vort Samfund ved stadig at foreholde Industriens Arbejdere, hvor uheldigt det Arbejde er, de har med at gøre, hvor elendige de Arbejdskaar er, de virker under, og hvor nødvendigt det derfor er, at Arbejdstiden bliver saa kort som muligt. Naar man taler med Arbejderne enkeltvis, er de ogsaa meget kloge. Min Erfaring gaar ud paa, skønt jeg naturligvis kender flere Landmænd, end jeg kender Arbejdere indenfor Industrien, at hos f. Eks. Folk som Maskinarbejdere, Montører, Haandværkere træffer man den allerstørste Glæde ved deres Arbejde, det kan være helt smittende at tale med en saadan Mand, der helt og fuldt gaar op i sit Arbejde. Jeg tror, at Socialdemokraterne ved stadig at føre den Tale, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg her gav en Prøve paa — og man hører jo aldrig anden Tale fra den Side — nedbryder noget af det mest værdifulde for Arbejderen, nemlig hans Arbejdsglæde.

Og hvad Landbrugets Arbejde angaar, er jeg ude af Stand til at forstaa, at det skulde være en lang Række af Herligheder i Sammenligning med andet Arbejde. Det er slet ikke Tilfældet. Det at staa i en Mødding en Regnvejrsdag og læsse Gødning — og det er netop ofte paa Regnvejrsdage, man staar dér — er just ikke nogen Herlighed i Sammenligning med at staa med en Kost og hvidte en Mur. Og et Arbejde som det at tage Roer op om Efteraaret er ikke altid en Behagelighed; der har jo heller ikke i dette Efteraar været Opløb, trods den store Arbejdsløshed, for at komme til at tage Roer op, det har endog i visse Egne knebet med at faa taget Roerne op.

Ogsaa det ærede Medlem Hr. Korsgaard gjorde sig skyldig i en Fejltagelse, naar han mente, at ganske vist arbejdede man i Landbruget baade 8, 9 og 10 Timer om Sommeren, men mindre end 8 Timer

om Vinteren. Nej, der arbejdes aldrig i mindre end 8 Timer ude paa Landet, der arbejdes 8 Timer en Del af Vinteren, og der arbejdes betydelig over 8 Timer om Sommeren.

Det, jeg har kritiseret, er ikke det, at man i visse Fag har 8 Timers Arbejdsdag, thi jeg skal gerne indrømme, at der er Fag, hvor 8 Timer endog kan være rigeligt. Men jeg kritiserer — og jeg tør sige, at dette Forhold vækker Forargelse Landet over —, at Bygningshaandværkerne gennem deres Organisation kan opretholde en Tilstand gaaende ud paa, at de i Sommermaanederne kun arbejder 8 Timer, skønt de i ca. 3 Maaneder om Vinteren arbejder 0 Timer — paa Grund af Vejrforholdene. Dette betyder, at de gennemsnitlig kun faar en Arbejdstid af 6 Timer. Det er et overordentlig uheldigt Forhold, og jeg tror, at baade Arbejdsløsheden og de daarlige Boligforhold for en stor Del kan føres tilbage til dette Forhold.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg betragtede det næsten som en personlig Fornærmelse, at jeg havde omtalt Havnearbejderstrejken. Det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke plejer at tage Venter paa, naar han slaar, og naar man slaar saa stærkt, som man kan, og undertiden lidt stærkere, har man ikke Ret til at have et saa sensibelt Nervesystem, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg udviste, da jeg talte om Havnearbejderstrejken. Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg og det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen fandt det mærkeligt, at Landbruget altid holdt med Roderne og aldrig med Arbejderne. Maa jeg her, skønt jeg vel ikke tør gøre mig Haab om, at mine Udtalelser skal blive hørt i de Kredse, hvor jeg helst vilde høres i denne Sag, sige, at Landbruget aldrig har taget Parti hverken for Roderne eller for Arbejderne i deres indbyrdes Stridigheder; vi har med fuld Bevidsthed undgaaet at tage Parti i disse Stridigheder; men vi har i Landbruget haft den Opfattelse, at naar Stat og Kommune med Anvendelse af flere Hundrede Millioner Kr. har bygget Havne her i Landet, blandt andet for, at de skulde tjene til, at vor Eksport kunde foregaa gennem dem, var det meningsløst, at nogle faa Hundrede Arbejdere kunde sige: Det er vore Havne, her maa ikke andre end vi arbejde, og hvis nogen prøver paa det, vil vi med Vold holde dem borte derfra.

Det, der den Gang blev foretaget, var, at de danske Landmænd selv sørgede for, at Eksporten kunde foregaa gennem disse Havne paa Skibe, som var villige til at sejle, og med Mandskab, som Landbruget selv stillede til Raadighed. Det var en god Ger-